

[Lange.]

som Handelsnation i Norden. Vor Belliggenhed, vore Handelstraditioner har givet os Mulighed derfor. Det har i Aarenes Løb givet megen Fortjeneste til vort Land, og det har skabt megen Beskæftigelse, at en stor Del af Vareforsyningen til nordiske Lande og til Østersølandene er foregaaet gennem danske Købmænd og over danske Havne. Dette har andre Lande naturligvis ikke altid set med Velvilje til, og man har i vore Nabolande udfoldet de største Bestræbelser for at komme til at indtage den Plads, som vi nu engang havde. Hidtil har den danske Handel vist sig Opgaven voksen, men Chancerne forspildes under den nuværende Ordning. Det er derfor ganske betegnende at den norske „Handels- og Sjøfartstidende“ for kort Tid siden bragte en Artikel, hvori det hed: Vi har jo nu i en lang Periode kæmpet for at komme paa Siden af Danmark med Hensyn til Vareimporten fra oversøiske Lande. Vi har ikke selv været i Stand til at løse dette Problem, men nu har vi faaet en god Hjælper. Det danske Restriktions-system fører naturligt Omsætningen af disse Varer fra Danmark over til Nabolandene, og det er da ganske klart, at et oversøisk Firma, som ønsker en Repræsentation for Norden i et af Landene, som ønsker, at Distributionen skal foregaa over et af Landene, under de nuværende Forhold ikke vil vælge Danmark.

Og hvorledes vil det gaa den Generation, der i disse Aar skal grunde de Virksomheder, som skal føre Erhvervslivet videre til Gavn ikke alene for sig selv, men ogsaa i høj Grad for det Samfund, de skal tjene? Under det herskende System drejer det sig ikke paa afgørende Maade om den enkeltes Dygtighed eller købmandsmæssige Evner. Paa en Række Omraader gælder det blot om at skaffe sig tilstrækkelige Valutaattester — Dygtighed, købmandsmæssig Kundskab, Overblik, Fremsyn og Energi bliver i Virkeligheden underordnede Egenskaber. Det er jo desværre ogsaa paa andre Omraader saaledes, at den siddende Regering gennem sin Lovgivning holder Fremdriften i Tømme, værner om det middelmaadige eller om det helt udygtige. Det kan ikke undgaas, at dette samfundsmæssigt gør stor Skade, og at det faar de skadeligste Følger for Landets Ungdom rent psykologisk.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse berøre Ny-Importørspørgsmaalet. Fra alle Sider er man klar over, at man ikke i en lang Aarrække kan hindre den unge Slægt i at paabegynde den Virksomhed, der nu engang skulde blive deres Livsgerning, og

som de har uddannet sig til. Men i Stedet for den frie Adgang til Erhverv, hvor det afgørende var Flid, Dygtighed og Spar-sommelighed, som har været gode, gamle Dyder, er det nu, som jeg har nævnt, Valutaattester, det drejer sig om, og derfor er Valutacentralens Tilladelse nødvendig. Valutacentralen søger naturligvis at udføre dette Hverv paa den bedst mulige Maade — det nærer jeg ingen Tvivl om —, og Valuta-centralen samarbejder jo her med Handels-organisationerne, Grosserer-Societetet og Provinshandelskammeret, og vi gør ogsaa vort bedste for at gøre det saa godt som muligt. Men Opgaven er i Virkeligheden umulig. Det er ikke muligt, hverken for Valutacentralen eller for Handelsorganisa-tionerne at se, om den unge Mand, der søger at blive Ny-Importør, eller den Virksom-hed, der søger at faa Importret, ønsker dette for at udnytte det paa en dygtig og for Samfundet god Maade, eller de søger det for direkte eller indirekte at udnytte den Salgsværdi, der nu engang er i Valuta-attester for de Vares Vedkommende, hvor man har en begrænset Indførsel. Og hvor-ledes skal de, der søger det, blive, naar de er klar over, at Lærlingelov, Handelsskole-undervisning, Uddannelse i Virksomheder til at blive saa dygtig, at man kan tage den Opgave op, som nu engang venter paa en, ingen Betydning har? Det afgørende er Valutaattesterne, og man vil i Regelen føje til, selv om dette i de allerfleste Tilfælde er med Urette, at det afgørende er at have de rette politiske Forbindelser. En Ungdom, der bliver uddannet og opdraget paa denne Maade, vil efter min Mening have et stort Minus, naar det gælder om at føre Landets Erhvervsliv frem paa den rette Maade.

I denne Forbindelse vil jeg gerne om-tale nogle Udtalelser, der blev fremsat i det andet høje Ting af det radikale Partis Ord-fører, som kritiserede de Resultater, man kommer til ved Tildeling af Ny-Importør-bevillinger, og jeg maa indrømme, at det er vanskeligt at afvise en saadan Kritik, fordi det, som jeg allerede har sagt, er en uløselig Opgave. Men det er alligevel uret-færdigt og ikke meget loyalt, naar Handels-organisationerne søger at hjælpe med til at gøre det saa godt som muligt, at man saa det ene Aar kritiserer os for, at vi giver alt for faa Lejlighed til at blive Ny-Importører, og i Aar kritiserer os for, at vi giver alt for mange Anbefaling som Importører, idet man fører til, at det fører til, at Valuta-bevillingerne bliver saa smaa, at ingen af Ny-Importørerne kan leve af dem. Jeg vil heroverfor sige, at jeg tror, at hverken det